Р Е Ш Е Н И Е
№ 44058

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова
ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9751** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ася Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на Д. С. Д. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ап. 58, подадена чрез адв. Я. С.-А., против Решение № 2523 от 03.07.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 5700/2026 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено изцяло Наказателно постановление № 26-4332-001790 от 16.03.2026 г., издадено от Началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Д. С. Д. са наложени административни наказания: „глоба“ в размер на 1 533,88 евро (3 000,01 лв.) и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 12 месеца за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В касационната жалба се развиват доводи, че решението на първоинстанционния съд е неправилно, постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, необоснованост и в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че липсва точно, ясно и конкретно описание на нарушението в АУАН и НП, тъй като наказващият орган не е посочил специалната цел, различна от превоза на хора и товари, за която е ползван пътят. Поддържа се също, че не е доказана субективната страна на деянието – наличието на умисъл и преднамереност за извършване на демонстративни маневри („дрифт“), като се излага тезата, че е било налице еднократно и случайно странично поднасяне на автомобила на завой поради лоши метеорологични условия или техническо състояние на

автомобила. Оспорва се доказателственият анализ на СРС с довод, че съдът безкритично е кредитирал единствено показанията на полицейския служител – свидетел по АУАН, пренебрегвайки показанията на свидетелите на защитата и представените писмени доказателства. По тези съображения се моли за отмяна на въззивното решение и на потвърденото с него наказателно постановление, както и за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение за двете съдебни инстанции.
В открито съдебно заседание касационният жалбоподател, редовно призован, не се явява и не се представлява. С депозирано по делото писмено становище от 13.10.2026 г., подадено чрез адв. Я. С.-А., поддържа касационната жалба на заявените в нея основания, претендира разноски съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.
Ответникът – Началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, не изпраща представител в съдебно заседание. В депозирано писмено становище от 31.08.2026 г., чрез главен юрисконсулт С. М., оспорва касационната жалба, като неоснователна и недоказана. Излага съображения, че въззивният съд е събрал и оценил правилно доказателствения материал, като не е допуснал съдопроизводствени нарушения, а АУАН и НП са издадени при спазване на процесуалния и материалния закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като намира решението на Софийския районен съд за правилно, законосъобразно и обосновано, поради което пледира да бъде оставено в сила.
Административен съд - София-град, като прецени събраните по делото доказателства, наведените касационни основания и доводите на страните, и след като извърши служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, приема за установено следното:
Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалването, срещу подлежащ на касационен контрол валиден и допустим съдебен акт.
Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:
С обжалваното решение СРС е потвърдил Наказателно постановление № 26-4332-001790 от 16.03.2026 г., издадено от Началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Д. С. Д. са наложени административни наказания: „глоба“ в размер на 1 533,88 евро (3 000,01 лв.) и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 12 месеца за извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. За да постанови този резултат районният съд е приел, че вмененото на Д. С. Д. деяние е съставомерно от обективна и субективна страна, доказано е по безспорен начин и е квалифицирано правилно от административнонаказващия орган. Приел е още, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Констатирал е правилно приложение на закона при определяне на съответното административно наказание.
Обжалваното решение е правилно.
Районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка: На 17.02.2026 г. около 02:00 часа в [населено място],[жк], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]Д. С. Д. управлява собствения си лек автомобил марка „Б.“, модел „318 И“, с рег. [рег.номер на МПС] , като в района срещу банка „ДСК“ водачът не използва пътя, отворен за обществено ползване, съобразно неговото предназначение за превоз на хора и товари, а преднамерено и умишлено форсира двигателя на управлявания от него автомобил, вследствие на което

задвижващите задни колела изгубват сцепление с пътната настилка и автомобилът последователно се занася надясно, наляво и отново надясно. Автомобилът е спрян на [улица] от автопатрул на ОПП-СДВР със служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , оборудван с видеонаблюдение. За констатираното нарушение младши автоконтрольор П. П. П. съставил срещу водача Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5042911 от 17.02.2026 г. в присъствието на свидетеля-очевидец Е. Н. Н.. Актът бил предявен и подписан от водача без възражения. Писмени възражения не са постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Въз основа на съставения акт Началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР издал оспореното Наказателно постановление № 26-4332-001790 от 16.03.2026 г., с което за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП и на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП на Д. са наложени глоба в размер на 1 533,88 евро (3 000,01 лв.) и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца.
Софийски районен съд е събрал всички относими, допустими и необходими доказателства по спора и е установил обективно, всестранно и пълно фактическата обстановка. При извършената касационна проверка за съответствие на решението с материалния и процесуалния закон настоящият състав намира, че първоинстанционният съд е изградил законосъобразни правни изводи.
Настоящият касационен състав намира за правилни и обосновани изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Съгласно чл. 104б, т. 2 от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Санкционната норма на чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 12 месеца и глоба в размер на 1 533,88 евро (3 000 лв.) водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. От събраните пред районния съд гласни и писмени доказателства безспорно е установен фактът на извършеното от касатора административно нарушение. Както правилно е установил СРС, безспорно е установен нарушителят, извършеното от него административно нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП и неговата вина, поради което деянието е съставомерно от обективна и субективна страна. От обективна страна цялостният анализ на поведението на касационния жалбоподател, въз основа на събраните гласни и писмени доказателства, сочи на твърдяното управление на МПС в нарушение на забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Деянието е виновно извършено, доколкото деецът, като правоспособен водач на МПС, е съзнавал задължението си да съобрази поведението си с правилата за движение по пътищата, регламентирани в ЗДвП, които не е изпълнил. Наведената теза за „инцидентно поднасяне“ е опровергана - поведението не е еднократно, а серия от контролирани маневри, несъвместими с нормално движение. Умишлената форма на вина се извежда от характера на действията – повтарящи се резки завъртания с цел предизвикване на плъзгане, извършвани от правоспособен водач, напълно запознат с последиците. В този смисъл неоснователни са доводите на касатора за липса на умисъл и за наличие на случайно, еднократно поднасяне, дължащо се на зимната метеорологична обстановка или на техническото състояние на автомобила. Описаните маневри представляват преднамерено използване на пътя за цели, несъвместими с неговото предназначение за безопасен превоз на хора и товари, като създават сериозна опасност за останалите участници в движението. Загубата на сцепление с пътя не е възникнала спонтанно при плавно движение или нормален завой, а е резултат от целенасочено форсиране на двигателя от страна на дееца, довело до многократно последователно занасяне на автомобила наляво и надясно. Това динамично поведение изключва защитната версия за случайна или мигновена загуба на контрол. Дори при наличие на ниски

температури или мокра настилка задължение на водача е да съобрази управлението с пътните условия, а умишленото рязко подаване на газ и форсиране при такава обстановка още по-ясно разкрива съзнателно преследван противоправен резултат. Представените доказателства за техническото състояние на автомобила също не опровергават обективно извършените от водача умишлени действия по въвеждане на автомобила в режим на странично плъзгане. Районният съд не е допуснал нарушения на процесуалните правила при проверката и анализа на доказателствения материал. Правилно съдът е анализирал доказателствената тежест на показанията на свидетеля Н., от които са изведени сведения за механизма на извършване на процесното нарушение и за неговия извършител. Цитираният свидетел е пряк очевидец на поведението на касатора, а към сочената в АУАН и НП дата на извършване на нарушението е била полицейски служител. Показанията й са подробни, хронологично издържани, логични и кореспондират с констатациите в АУАН. При разпита й в съдебно заседание е изложила подробни сведения за наблюдавания динамичен процес при управлението на МПС от касационния жалбоподател. Правилно съдът не е дал вяра на показанията на свидетелите М. и К. в частта, в която поддържат тезата за „еднократно поднасяне“, отчитайки тяхната лична свързаност с касатора и явното противоречие на тези показания с установеното неколкократно последователно замятане на автомобила. Всичко изложено по-горе поставя вън от съмнение обвинителната теза за използване на път за обществено ползване в несъответствие с основната му цел - за превоз на хора и товари, респективно изцяло противоречи на една от основните цели на ЗДвП - целта на този закон е да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата (чл. 1, ал. 2 от ЗДвП). Подобно поведение се характеризира с изключително висока степен на обществена опасност, доколкото пряко и непосредствено застрашава живота и здравето на останалите участници в движението, за което свидетелства и изричният императив по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

Напълно неоснователно е възражението на касатора за допуснато съществено процесуално нарушение при съставянето на АУАН и издаването на НП поради липса на посочване на конкретна „специална цел“. Както в акта, така и в наказателното постановление е дадено прецизно и детайлно фактическо описание на обективната страна на деянието – посочени са дата, точен час, конкретно място (път отворен за обществено ползване), управляваното превозно средство и конкретните динамични действия на водача, изразили се в преднамерено и умишлено форсиране на двигателя, довело до загуба на сцепление на задвижващите колела с пътната настилка и последователно занасяне на автомобила надясно и наляво. Нормата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП забранява използването на пътищата за цели, различни от прякото им предназначение за превоз на хора и товари. Не е необходимо наказващият орган да използва чуждици или жаргонни понятия като „дрифт“, за да индивидуализира нарушението. Описанието на съзнателното форсиране на двигателя на автомобила, съпроводено с предизвикване на поднасяне на задната част на превозното средство по платното за движение еднозначно очертава използването на пътя за демонстративни маневри, които нямат нищо общо с транспортното му предназначение. С това изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН са спазени в пълен обем и правото на защита на нарушителя не е накърнено, тъй като той е бил напълно наясно с фактите, за които е ангажирана отговорността му.

Административното наказание е правилно определено. Санкцията по чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП е абсолютно определена (фиксирана) от закона и кумулативно предвижда глоба в размер на 1 533,88 евро (3 000,01 лв.) и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, поради което тя не подлежи на съдебна или административна индивидуализация. Деянието разкрива висока степен на обществена опасност, предвид създавания непосредствен риск за живота и

здравето на гражданите и пътната безопасност в населено място, поради което липсват предпоставки за квалифициране на случая като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН във връзка с § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН.
По тези съображения настоящият състав приема, че решението на Софийския районен съд е валидно, допустимо и правилно, не са налице касационни основания по чл. 348 от НПК за неговата отмяна и същото следва да бъде оставено в сила.
При този изход на спора претенцията на касационния жалбоподател за присъждане на разноски е неоснователна и не следва да се уважава. С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане в полза на Столична дирекция на вътрешните работи следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в минимален рзмер от 66,47 евро, определен на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд - София-град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2523 от 03.07.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 5700/2026 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104-ти състав.
ОСЪЖДА Д. С. Д. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ап. 58, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в касационното производство в размер на 66,47 (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) евро.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: